

Hồi 4

Võ Công Tuy Mất – Hiệp Cốt Vẫn Còn

Sau khi người của phái Hoa Sơn đi rồi thì Võ Đang ngũ lão cũng cáo biệt rời hiện trường. Tề Cẩn Minh dõi mắt nhìn theo toàn nhân mã rồi nói:

- Tiễn đại tiên sinh, Thang nhị tiêu đầu, đa tạ ân đức giải vây của nhị vị, Thượng Quan cô nương, đại ân không thể dùng lời mà báo, xin cho tại hạ gửi lời thăm hỏi lệnh tôn nhé.

Lão dừng lại gượng cười rồi nói tiếp:

- Võ công của Tề mỗ đã bị phế nên dù có muốn báo đáp ân đức của các vị cũng không được nữa rồi.

Thượng Quang Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Tề tiên sinh không cần khách khí, tiểu nữ còn muốn thỉnh cầu tiên sinh một chuyện đấy!

Tề Cẩn Minh ngăn người giầy lát rồi gượng cười, nói:

- Tại hạ còn có thể giúp cô nương được chuyện gì?

Thượng Quang Phi Phụng nói:

- Tề tiên sinh, võ công của ngài chưa chắc là không thể phục hồi, mà dù không thể phục hồi cũng chẳng sao. Bởi lẽ chuyện tiểu nữ muốn thỉnh cầu ngày vốn không cần dùng đến võ công.

Đối với những người luyện võ mà nói thì khi xương vai đã vỡ thì xem như đã thành phế nhân. Cố nhiên võ công vốn có sẽ mất hết, dù muốn luyện trở lại nhưng nội lực không có thì cũng không thể luyện được. Vì vậy, mọi người nghe mấy lời an ủi của Thượng Quang Phi Phụng thì nghĩ thầm:

- “Đã biết là chuyện không thể mà an ủi suông như vậy thì há chẳng phải là khiến cho Tề Cẩn Minh thêm khó xử sao?

Thế nhưng Tề Cẩn Minh sau khi nghe vậy thì bất giác động lòng, lão thầm nghĩ:

- “Nữ nhi của Thượng Quan Vân Long quyết không thể mở miệng nói bừa, chẳng lẽ trên thế gian này còn có loại võ công thần kỳ nào đó mà xương bả vai vỡ rồi vẫn có thể luyện được sao?”

Tuy nghĩ thế nhưng vì chịu quá nhiều sự đau đớn giày vò nên đối với chúng võ công có thể phục hồi hay không lão cũng chẳng quan tâm nữa. Trong thâm tâm lão chỉ cầu mong cùng Tiêu Quyên Quyên mai danh ẩn tích là mãn nguyện lắm rồi. Đối với những lời Thượng Quang Phi Phụng vừa nói, tuy lão nửa tin nửa nghi nhưng đó chỉ là ý niệm thoáng qua trong đầu, tuyệt nhiên không lưu tâm. Vì vậy, sau một hồi suy nghĩ thì Tề Cẩn Minh nói:

- Không cần dùng võ công thế thì tốt rồi. Cô nương thử nói ra xem, chỉ cần tại hạ có thể làm được thì tại hạ quyết không chối từ.

Thượng Quang Phi Phụng chậm rãi nói:

- Nếu trong tương lai tiểu nữ làm một việc gì đó khiến Tề tiên sinh không vừa lòng, thậm chí nếu làm cho tiên sinh phải đau lòng thì mong tiên sinh chớ trách tiểu nữ nhé.

Tề Cẩm Minh cười ha ha rồi nói:

- Sinh mệnh của tại hạ là do cô nương cứu thoát, nếu cô nương muốn tại hạ lấy sinh mạng ra báo đáp thì tại hạ cũng quyết không từ chối. Thượng Quan cô nương, cô nương định nói chuyện đùa với tại hạ đấy chẳng?

Phi Phụng liền tiếp lời:

- Tiểu nữ không hề nói đùa với tiên sinh.

Tề Cẩm Minh chợt trầm ngâm suy nghĩ, dường như phán đoán được mấy phần nên nói:

- Được, dù là chuyện đùa hay chuyện nghiêm túc, bất luận cô nương làm chuyện gì bất lợi với tại hạ thì tại hạ cũng không trách cứ cô nương!

Thượng Quang Phi Phụng nói:

- Đa tạ tiên sinh đã đồng ý, mong rằng ngày sau sẽ gặp lại.

Tề Cẩm Minh nghe vậy thì cùng Tiêu Quyên Quyên cáo biệt mọi người rồi lặng lẽ ra đi.

Tiền đại tiên sinh trông theo hai bóng người dần khuất rồi quay sang hỏi Thượng Quang Phi Phụng:

- Thượng Quan cô nương, cô nương còn chuyện gì khác không?

Phi Phụng hơi ngạc nhiên, nàng hỏi:

- Có thì sao? Không có thì sao?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Nếu cô nương không có việc gì khác thì lão phu có một chuyện muốn nhờ cô nương giúp đỡ.

Phi Phụng hỏi ngay:

- Là chuyện gì?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Chúng ta vừa đi vừa nói nhé.

Phi Phụng thấy lão vội vội vàng vàng thì tỏ ý nghi ngờ, nàng hỏi:

- Chuyện của tiên sinh phải khẩn trương thực hiện như thế sao?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Không sai! Lão phu phải đi phó hội, thời gian được định vào giờ tý tối nay.

Phi Phụng hỏi tiếp:

- Địa điểm phó hội là nơi nào?

Tiền đại tiên sinh chậm rãi nói:

- Tại Bí Ma Nhai trên Tây Sơn Lư Sư Phong.

Lúc này đã gần hoàng hôn, Phi Phụng nhìn sắc trời rồi nói:

- Xem ra đêm nay không thể mưa, sau khi xuất thành chúng ta có thể thi triển khinh công, tin rằng sẽ đến Bí Ma Nhai trước giờ tý. Tiễn đại tiên sinh, phải chăng tiên sinh muốn tiểu nữ cùng đi phó hội?

- Không sai, giả như cô nương không có việc gì quan trọng thì mong cô nương hãy giúp lão phu chuyện này.

- Tiểu nữ vốn còn một vài việc nhưng chậm một ngày cũng không sao. Xin thứ lỗi cho tiểu nữ hỏi thẳng, tiên sinh có thể cho tiểu nữ biết cuộc phó hội này như thế nào không?

- Đương nhiên là được, nhưng chuyện này nói ra rất dài...

- Dù sao thì chúng ta còn có nhiều thời gian, tiên sinh cứ thông thả nói cũng được.

- Thượng Quan cô nương, phải chăng cô nương rất muốn biết tung tích của Vệ Thiên Nguyên? Chuyện này xem ra phải bắt đầu nói từ người này thôi.

Thượng Quan Phi Phụng vui mừng nói:

- Đúng vậy, tiểu nữ cũng đang muốn hỏi Thang nhị tiêu đầu về chuyện này, thì ta hẳn đã đến tiêu cục của các vị? Hiện giờ hẳn...

Thang Hoài Nghĩa tiếp lời:

- Hẳn không có đến tiêu cục của tại hạ, hiện tại hẳn ở đâu, bọn tại hạ cũng không biết.

Thượng Quan Phi Phụng vô cùng thất vọng, nói:

- Nghe lời nói vừa rồi của các vị, tiểu nữ tưởng rằng các vị đã gặp Vệ Thiên Nguyên chứ.

Tiến đại tiên sinh mỉm cười, nói:

- Cô nương hãy nhẫn nại nghe đã nào. Tuy bọn lão phu chưa gặp Vệ Thiên Nguyên nhưng lão phu có thể bảo đảm rằng nhất định chúng ta sẽ tìm ra hẳn.

Phi Phụng bị nói đúng tâm sự nên bất ngờ đỏ bừng hai má. Nàng nói:

- Tiểu nữ cũng không vội tìm gặp hẳn, nhưng nếu có thể tìm được hẳn sớm một tý thì tốt hơn. Bởi lẽ tiểu nữ không muốn mất nhiều thời gian ở kinh sư, vả lại còn có một chuyện tiểu nữ cần phải nói cho Vệ Thiên Nguyên biết.

Thang Hoài Nghĩa nói:

- Tuy Vệ Thiên Nguyên không đến tiêu cục của bọn tại hạ nhưng Khương cô nương đã gặp hẳn rồi.

Phi Phụng liền hỏi:

- Vị Khương cô nương đó có phải là Khương Tuyết Quân không?

Thang Hoài Nghĩa khẽ gật đầu, Phi Phụng hỏi tiếp:

- Tại sao Khương Tuyết Quân không đi chung với các vị?

Thang Hoài Nghĩa nói:

- Cô ta đã bỏ đi rồi.

Phi Phụng hỏi lại:

- Cô ta không muốn gặp tiểu nữ chăng?

Thang Hoài Nghĩa nói:

- Cô ta không biết là bọn tại hạ đi gặp cô nương. Cô ta vừa đến đã đi ngay nên bọn tại hạ không có cơ hội nói chuyện với cô ta.

Phi Phụng truy vấn:

- Tại sao phải ra đi vội vàng như thế?

Tiền đại tiên sinh lên tiếng:

- Vì cô ta thấy lão phu cũng có mặt tại tiêu cục. Xưa nay cô ta luôn xem lão phu là cừu nhân của mình.

Phi Phụng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cô ta thù hận tiên sinh, có lẽ cô ta cho rằng tiên sinh đã giúp Từ Trung Nhạc trong chuyện Anh Hùng Thiếp, tiên sinh có thể giải thích với cô ta mà.

Tiền đại tiên sinh thở dài, nói:

- Sự tình không chỉ đơn giản như vậy, cô ta còn cho rằng việc mẫu thân của cô ta chết là do lão phu hạ độc thủ!

Phi Phụng kinh ngạc, nói:

- Ôi, có chuyện như thế sao? Nhưng chuyện gì cũng không rời sự thực, tiên sinh không thể biện minh cho rõ ràng sao?

Tiền đại tiên sinh gượng cười nói:

- Lão phu có miệng nhưng rất khó nói!

- Tại sao?

- Chuyện này lão phu cũng không biết giải thích với cô nương thế nào mới phải, nhưng đến Bí Ma Nhai rồi thì tự nhiên cô nương sẽ rõ thôi.

Thượng Quang Phi Phụng thầm phán đoán mấy phần nhưng nàng không truy vấn nữa mà nói:

- Được, vậy thì tiên sinh nói chuyện Vệ Thiên Nguyên trước vậy.

Tiền đại tiên sinh quay sang nói với Thang Hoài Nghĩa:

- Thang lão đệ, chuyện này người nói được không?

Thang Hoài Nghĩa gật đầu, nói:

- Được!

Rồi tiếp:

- Trước khi Khương cô nương đến tiêu cục bọn tại hạ một khắc thì bọn tại hạ có nhận được tin tức liên quan đến Vệ Thiên Nguyên. Đáng tiếc cô ta vừa đến thì đi ngay nên tại hạ không tiện nói cho cô ta biết tin tức đó trước mặt mọi người, vì vậy đành phải để cho cô ta đi.

Tiền đại tiên sinh tiếp lời:

- Sợ rằng tin tức này hiện giờ đã đồn đại khắp kinh thành rồi, sớm muộn gì cô ta cũng biết thôi.

Phi Phụng rất nóng lòng, nàng hỏi ngay:

- Nhưng rốt cuộc là tin tức gì, các vị mau nói ra xem.

Thang Hoài Nghĩa nói:

- Sáng hôm nay người ta phát hiện trước cổng Tiêu thế gia có dán một khiêu chiến thư, khiêu chiến như thế này được việc trên một trang giấy trắng rất lớn, bên trên có vẽ hình một con rồng.

Phi Phụng a lên một tiếng và nói:

- Xem ra Vệ Thiên Nguyên quá to gan rồi, hấn dám công nhiên đến kinh sư dán khiêu chiến thư thì quả thật là chuyện khá bất ngờ. Nhưng hấn khiêu chiến với nhân vật nào vậy?

Thang Hoài Nghĩa nói:

- Hấn chỉ danh khiêu chiến hai nhân vật, một là Từ Trung Nhạc, hai là Tiễn đại tiên sinh.

Tiến đại tiên sinh tiếp lời:

- Hấn công khai khiêu chiến như vậy xem ra rất nguy hiểm nhưng kỳ thực là hấn đã đi một nước cờ cực kỳ thông minh.

Thượng Quang Phi Phụng cũng là một nữ tử cực kỳ thông minh, nàng thoáng nghĩ thì hiểu được sự ảo diệu bên trong ngay. Tuy nhiên nàng không tiện nói ra. Cuối cùng thì Tiễn đại tiên sinh cũng phải tự mình nói ra. Lão nói:

- Vệ Thiên Nguyên lai kinh lần này là vì tìm Từ Trung Nhạc báo thù. Nhưng đối phó với Từ Trung Nhạc thì dễ nhưng đối phó với chỗ dựa vững như núi sau lưng Từ Trung Nhạc thì có lẽ cô nương đã biết rồi chứ?

Phi Phụng nói:

- Phải chăng là Tiêu Chí Dao của Tiêu thế gia?

Tiến đại tiên sinh khẽ gật đầu, nói:

- Không sai, hiện nay Từ Trung Nhạc đang ẩn nấp trong Tiêu phủ mà lão phu... lão phu...

Phi Phụng tiếp lời:

- Tiễn đại tiên sinh, ngài cũng cùng Từ Trung Nhạc ở tại nơi đó phải không?

Tiến đại tiên sinh dường như muốn nói nhưng lại thôi, thần thái của lão tỏ vẻ rất ngượng ngùng. Một hồi sau lão mới khẽ gật đầu nói:

- Cao thủ dưới tay Tiêu Chí Dao nhiều như mây, bản thân hấn lại là truyền nhân của Nhiếp Vân Kiếm nên có thể liệt vào hàng thập đại cao thủ trong võ lâm đương thế. Nếu Vệ Thiên Nguyên tự tiện xông vào Tiêu phủ tìm Từ Trung Nhạc thì kết quả sẽ như thế nào, chuyện này ai cũng có thể đoán được. Dù bản lĩnh của hấn cao cường đến đâu thì cũng thảm tử chứ không nghi ngờ gì! Báo không được thù mà đã tự nộp mạng cho đối phương thì quả là chuyện mà người xuẩn ngốc nhất cũng không làm! Nhưng giữa Vệ Thiên Nguyên và Từ Trung Nhạc thâm thù tự bề, nặng tựa núi, không thể không báo. Vậy phải làm thế nào đây? Nếu lão phu rơi vào hoàn cảnh của Vệ Thiên Nguyên thì e rằng lão phu cũng đành đi nước cờ hiểm như thế thôi. Đó là công khai khiêu chiến cừu nhân.

Thượng Quang Phi Phụng nói:

- Khoan đã, tiểu nữ muốn làm rõ một chuyện trước. Tiên sinh nói Vệ Thiên Nguyên và Từ Trung Nhạc có thâm thù huyết hải, phải chăng vì duyên cớ Khương Tuyết Quân?

Tiền đại tiên sinh chậm rãi nói:

- Từ Trung Nhạc nói với võ lâm thiên hạ rằng hấn chịu nổi nhục đoạt thê, nhưng thù mà Vệ Thiên Nguyên muốn báo không phải vì chuyện hấn cướp Khương Tuyết Quân, mà muốn báo thù sát phụ của mình. Trước đây, phụ thân của Vệ Thiên Nguyên và Từ Trung Nhạc vốn là chỗ bằng hữu với nhau, nhưng Từ Trung Nhạc đã bán đứng bằng hữu cho Tiêu thế gia.

Phi Phụng cướp lời hỏi:

- Chuyện này có thật không?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Theo lão phu biết thì chuyện này là thật.

- Tiên sinh biết chuyện này từ khi nào?

- Gần đây lão phu mới biết. Nếu lão phu sớm biết từ trước thì lúc ở Lạc Dương lão phu đã không làm khách của Từ Trung Nhạc. Ôi, nói ra thật xấu hổ, ngày đó Vệ Thiên Nguyên đến đại náo Từ gia khiến Từ Trung Nhạc không thể bái đường, không thể tục huyền nên lão phu đã ra tay xử lý chuyện bất bình và còn khiến trách Vệ Thiên Nguyên làm chuyện sai quấy.

Thượng Quang Phi Phụng trầm ngâm như đang suy nghĩ, nàng không nói gì.

Tiền đại tiên sinh có lẽ đoán được tâm ý của nàng nên nói:

- Lão phu đã biết Từ Trung Nhạc là tên tiểu nhân vô sỉ bán bạn cầu vinh mà còn cùng hấn ở chung tại Tiêu phủ, cô nương nhất định rất ngạc nhiên về điều này phải không?

Thượng Quang Phi Phụng suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tiền đại tiên sinh, tiểu nữ tin là tiên sinh không thể đánh đồng với bọn người hạ lưu đê tiện đó.

Tiền đại tiên sinh mỉm cười, nói:

- Đa tạ cô nương tin tưởng lão phu. Lão phu đã nói chuyện ước hội, như vậy là cô nương đã rõ rồi chứ?

Phi Phụng biết lão còn ẩn chứa nhiều điều khó nói nên nàng không truy vấn nữa, mà nói:

- Thì ra ước hội mà tiên sinh nói là việc Vệ Thiên Nguyên chỉ danh tiên sinh khiêu chiến, không sai, chuyện này tiểu nữ không thể tọa thủ bàng quan.

Tiền đại tiên sinh gượng cười, nói:

- Vệ Thiên Nguyên chỉ danh Từ Trung Nhạc khiêu chiến là vì muốn báo phụ thù, còn chỉ danh lão phu khiêu chiến là vì thay Khương Tuyết Quân báo thù sát mẫu. Không ngờ lão phu và Từ Trung Nhạc lại trở thành một bọn xấu xa.

Phi Phụng nói:

- Tiểu nữ đã rõ chuyện này, Từ Trung Nhạc có tội tất phải chịu báo ứng. Tiền đại tiên sinh chỉ là người bị liên lụy oan uổng thôi. Tiên sinh yên tâm, nhất thời tiểu nữ sẽ giúp tiên sinh giải thích cho bọn họ.

Nói đến đây thì nàng chợt nghĩ:

- “Lão chưa nói rõ chân tướng sự việc làm sao ta có thể giải thích sự việc cho sông sẽ được?”

Dường như Tiễn đại tiên sinh đọc được suy nghĩ của nàng, lão nói:

- Thật là thật, giả là giả, thật giả sẽ được phân biệt rõ ràng. Thượng Quan cô nương, không phải lão phụ cho rằng mình bị hàm oan mà nhờ cô nương giúp đỡ đâu, thực ra lão phụ lo lắng là một chuyện khác.

Phi Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Tiến đại tiên sinh nói:

- Theo qui định của giang hồ thì việc chỉ danh khiêu chiến như thế này, người ngoài không thể nhúng tay vào. Nếu bên nào mượn lực quan phủ để báo thù riêng thì càng là điều bất sỉ trong võ lâm.

Thang Hoài Nghĩa tiếp lời:

- Khiêu chiến thư của Vệ Thiên Nguyên dán công khai trên thành, nhất định chuyện này sẽ nhanh chóng truyền khắp kinh sư. Do đó sẽ có không ít nhân vật đến Bí Ma Nhai quan chiến. Trước tình hình đó, Tiêu Chí Dao với thân phận là chủ nhân một thế gia thì sợ rằng hắn sẽ không dám xuất hiện trước các nhân vật giang hồ. Từ Trung Nhạc chỉ có thể đơn đả độc đấu với Vệ Thiên Nguyên hoặc giả hắn liên thủ với Tiễn đại tiên sinh để đấu với Vệ Thiên Nguyên thôi.

Phi Phụng liền hỏi:

- Tiễn đại tiên sinh, tiên sinh không thể liên thủ với Từ Trung Nhạc để đối phó với Vệ Thiên Nguyên chứ?

Tiến đại tiên sinh nói:

- Đương nhiên là không thể!

- Vậy thì còn lo điều gì nữa? Ngay cả Khương Tuyết Quân sợ rằng Từ Trung Nhạc cũng đấu không lại, vậy thì làm sao hắn thắng được Vệ Thiên Nguyên?

- Nhưng phụ thân của Vệ Thiên Nguyên là do thuộc hạ của Tiêu Chí Dao sát hại, vụ án này trước mắt Tiêu Chí Dao không thể công khai, nhưng cô nương thử nghĩ xem, hắn chịu cam tâm bỏ qua sao?

- Dù sao thì Tiêu Chí Dao cũng không thể đứng về phía Từ Trung Nhạc một cách công nhiên.

- Đúng vậy! Vì lẽ đó nên lão phụ lo lắng là Tiêu Chí Dao sẽ dùng âm mưu quỷ kế.

- Theo tiên sinh thì lão ta có thể sử dụng âm mưu quỷ kế gì?

- Tiêu Chí Dao có quyền thế, mưu cầu dưới trướng lại nhiều, nếu hắn hạ quyết tâm đối phó với Vệ Thiên Nguyên thì e rằng thủ đoạn sẽ nguy hiểm hơn chúng ta tưởng tượng.

- Cụ thể là thủ đoạn như thế nào, tiên sinh thử đơn cử ra xem?

Tiến đại tiên sinh suy nghĩ một lát rồi nói:

- Cừu gia của Vệ Thiên Nguyên trên giang hồ không ít, nếu đêm nay những cừu gia của hắn cùng xuất hiện ở Bí Ma Nhai, người này nói là báo phụ thù, kẻ kia nói là bị nhục đoạt thê, dù võ công của bọn chúng không cao nhưng chúng dùng thủ đoạn luân xa chiến thì Vệ Thiên Nguyên cũng đủ mệt mà chết rồi.

Thượng Quang Phi Phụng nói:

- Cừu nhân của Vệ Thiên Nguyên không có nhân vật nào lợi hại phải không? Làm thế nào trong thời gian một đêm mà bọn họ có thể tụ tập lại được?

Tiền đại tiên sinh mỉm cười, nói:

- Những cừu nhân này có thể là do thuộc hạ của Tiêu Chí Dao giả mạo.

Thang Hoài Nghĩa lên tiếng:

- Tiêu Chí Dao quen biết nhiều quan binh, việc dùng thế lực quan phủ đàn áp tuy không phải là biện pháp tốt, nhưng không thể không đề phòng.

Phi Phụng nói:

- Tiểu nữ hiểu điều này. Nhưng chúng ta chỉ có ba người, bất luận Tiêu Chí Dao dùng biện pháp nào sợ rằng ba người chúng ta không thể nào đối phó được.

Tiền đại tiên sinh nói:

- Thượng Quan cô nương, chỉ cần cô nương không từ nan thì lão phu tin rằng chúng ta có thể đối phó được cục diện này.

Phi Phụng suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tiểu nữ hiểu ý của tiên sinh rồi, cũng chưa được sự cho phép của gia phụ, chuyện này... chuyện này...

Tiền đại tiên sinh nói:

- Do vậy lão phu mới nói cần sự quyết định dứt khoát của cô nương. Cô nương giúp Vệ Thiên Nguyên cũng là giúp lão phu rồi. Nếu lệnh tôn trách cô nương thì lão phu tình nguyện đến chân núi Côn Luân lãnh tội thay cho cô nương vậy.

Phi Phụng trầm tư một lát rồi kiên quyết nói:

- Được rồi, tiểu nữ đành thử một lần vậy. Nhưng linh nghiệm hay không thì tiểu nữ không biết đấy.

Tiền đại tiên sinh hy vọng Thượng Quang Phi Phụng dùng cách gì đó trợ giúp, lão không nói ra nên Thang Hoài Nghĩa cũng không biết. Nhưng sau khi nghe Phi Phụng nói “thử một lần” là thấy sự lo lắng của Tiền đại tiên sinh đã biến mất thì Thang Hoài Nghĩa cũng cảm thấy an tâm. Thì ra lão cũng vì sư huynh của mình và Chấn Viễn tiêu cục nên trong lòng cũng chứa đựng nhiều lo âu.

Bỗng nhiên nghe Phi Phụng nói:

- Tiền đại tiên sinh, này giờ chỉ nghe tiên sinh nói chuyện trợ giúp Vệ Thiên Nguyên, tiên sinh cần tiểu nữ giúp gì, sao không nghe nói?

Tiền đại tiên sinh mỉm cười, nói:

- Đến Bí Ma Nhai lão phu sẽ nói.

*

* *

Ba người gia tăng cước lực thi triển khinh công tuyệt đỉnh phóng đi, khi vằng trảng trung tuần chưa đến đỉnh đầu thì bọn họ đã đến Bí Ma Nhai rồi. Trong dãy Tung Sơn trấn lãnh phía tây Bắc Kinh có ba ngọn núi phong là: Thúy Vi Sơn, Lư Sư Sơn và Pha Sơn. Thế núi ôm vòng ba mặt Đông - Tây - Bắc, Lư Sơn nằm ở giữa, Bí Ma Nhai thuộc về Lư Sơn.

Bí Ma Nhai là một bờ đá từ đỉnh núi đâm thẳng ra ngoài không trung, tuy chỉ là một bờ đá nhưng to lớn vô cùng. Bên dưới là một vùng nham thạch rộng lớn có thể dung chứa trên trăm người. Bình địa dưới Bí Ma Nhai hợp với kỳ nhai quái thạch tạo thành hình dáng một con sư tử há to mồm. Dưới bờ đá còn có một thạch thất truyền rằng thời Đường triều có hai hòa thượng là lư sư trú ngụ ở đây, do vậy mới có tên núi là Lư Sư Sơn.

Địa điểm ước hội mà Tiễn đại tiên sinh nói chính là bình địa bên dưới Bí Ma Nhai. Lúc này trên và dưới bờ đá đều có người chen chúc đứng. Trong đương trường còn có nhiều người mang theo đuốc để quan chiến, do vậy quan cảnh sáng rực chẳng khác ban ngày. Đứng tại Bí Ma Nhai nhìn ra có thể thấy rất rõ ràng cảnh vật bên trên, nhưng từ trên nhìn xuống thì chỉ thấy một bóng đen bất tận.

Tiến đại tiên sinh, Thượng Quang Phi Phụng, Thang Hoài Nghĩa lặng lẽ tiếp cận Bí Ma Nhai, bọn họ chọn một nơi có hình thế nguy hiểm và lợi dụng loạn thạch làm bình phong để ẩn thân. Quần hùng quan chiến lo chú ý vào đương trường trên Bí Ma Nhai nên không một ai phát hiện được bọn họ, bỗng họ vừa ẩn thân xong thì bỗng nhiên có một tràng cười lạnh lùng của Vệ Thiên Nguyên từ bên trên vọng xuống. Kế đó lại nghe Vệ Thiên Nguyên lớn tiếng nói:

- Ngậm máu phun người, tự làm bẩn mình thôi. Từ Trung Nhạc, người tự mệnh là Trung Châu đại hiệp, nhưng thực ra chỉ là hạng tiểu nhân bỉ ổi. Người cho rằng việc vô sỉ bán bằng hữu cầu vinh của người là có thể che mắt vĩnh viễn thiên hạ sao?

Thượng Quang Phi Phụng cảm thấy có chút kỳ quái, thầm nghĩ:

- “Thì ra Vệ Thiên Nguyên và Từ Trung Nhạc đã đến đây rồi, nhưng Vệ Thiên Nguyên khiêu chiến hai người. Từ Trung Nhạc chưa gặp Tiễn đại tiên sinh tại sao dám đơn thân độc mã phó hội một cách an nhiên như vậy? Tại sao không nghe Vệ Thiên Nguyên nói đến Tiễn đại tiên sinh?”

Nàng vừa nghĩ đến đây thì đột nhiên nghe một giọng khàn lão cất lên:

- Cho lão phu nói mấy lời công bằng được chăng?

Thượng Quang Phi Phụng vận mục quang nhìn lên thì bất giác cả kinh, nàng tự hỏi:

- Tại sao lại có một Tiễn đại tiên sinh nữa?

Thì ra lúc này có một lão nhân giống như Tiễn đại tiên sinh từ trong thạch thất bước ra giữa đương trường. Lão nhân này vừa dứt lời thì lập tức có rất nhiều người phụ họa:

- Đúng, đúng đấy, Tiễn đại tiên sinh là đương sự một bên nhưng lão đã hai lần làm chứng nhân khi Từ đại hiệp và Vệ Thiên Nguyên tử võ, chúng ta nên để lão nói mấy câu công bằng trước mới phải.

Tiến đại tiên sinh bên dưới Bí Ma Nhai gượng cười nói:

- Thượng Quan cô nương, bây giờ cô nương đã rõ chuyện như thế nào rồi chứ?

Thượng Quan Phi Phụng tròn xoe mắt ngạc nhiên, nói:

- Người này là...

Tiến đại tiên sinh nói:

- Hắn là bào đệ của lão phu.

Phi Phụng à một tiếng rồi nói:

- Thì ra người ở trong Tiêu phủ là lệnh đệ của tiên sinh. Tướng mạo của huynh đệ tiên sinh thật giống tạc như hai giọt nước, thảo nào thiên hạ bị lão ta qua mặt.

Tiến đại tiên sinh khẽ thở dài, nói:

- Bọn lão phu là huynh đệ song sinh, sinh tiền còn có lúc gia mẫu nhận lầm người, hướng hồ là người ngoài. Bản Anh Hùng Thiếp đó cũng do hắn mạo danh lão phu ký tên và phát đi.

Phi Phụng vẫn còn cảm thấy kỳ quái, nghĩ:

- “Dường như võ công của người này không kém gì Tiễn đại tiên sinh, thế tại sao lại không nghe giang hồ đề cập đến Tiễn nhị tiên sinh?”

Tiến đại tiên sinh nói tiếp:

- Bào đệ của lão phu có tư chất luyện võ thiên sinh, một môn võ công lão phu phải luyện mất một năm nhưng hắn chỉ luyện trong vòng mười tám ngày là thành đạt. Nhưng đáng tiếc, khi hắn bước qua tuổi trung niên, vì quá nôn nóng trong việc luyện công nên rơi vào cảnh tẩu hỏa nhập ma khiến bán thân bất toại. Ôi, đó là chuyện đã qua ba mươi năm rồi.

Ba mươi năm trước phụ mẫu của Thượng Quan Phi Phụng vẫn chưa thành phu thê. Ba mươi năm trước tuy tên tuổi của Tiễn nhị tiên sinh nổi hơn sư huynh, đương thời từng có câu: “Thiên Nhai bất như Nhất Sơn” (Tiễn đại tiên sinh có tục danh là Thiên Nhai, Tiễn nhị tiên sinh là Nhất Sơn). Nhưng qua thời gian ba mươi năm thì tên tuổi của Tiễn Nhất Sơn đã chìm một cách lặng lẽ trên giang hồ. Dường như võ lâm thiên hạ cũng dần dần quên tên tuổi của nhân vật này. Thượng Quan Phi Phụng từ Tây Vực mới đến Trung Nguyên, những nhân vật nàng từng diện kiến dù có kẻ biết có Tiễn nhị tiên sinh nhưng không ai nhắc với nàng về chuyện này.

Vừa rồi khi Tiễn Nhất Sơn khai khẩu, tuy lão không cao giọng nhưng trên nhai dưới nhai ai nấy đều cảm thấy như lão ta đang nói với mình. Có thể người khác không để ý nhưng Thượng Quan Phi Phụng đã biết môn công phu này, đó là truyền âm nhập mật. Muốn luyện đến trình độ hỏa hầu như Tiễn Nhất Sơn mà không có nội lực thâm hậu thì không thể nào thành công được.

Tiến đại tiên sinh chậm rãi nói tiếp:

- Vì tẩu hỏa nhập ma mà dẫn đến bán thân bất toại là một chứng bệnh mà y học không thể nào trị được. Lão phu cũng không hiểu tại sao hấn lại thoát được sự tẩu hỏa nhập ma, võ công không những phục hồi trở lại mà xem ra còn tinh tiến hơn trước...

Thượng Quang Phi Phụng hỏi:

- Tiên sinh không sống chung với lão ta sao?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Sau khi hấn trở thành phế nhân thì tính khí càng lúc càng trở nên cổ quái. Tiễn gia của lão phu vốn ở dưới Phục Ngưu Sơn, mười năm trước bỗng nhiên hấn bảo lão phu xây cho hấn một tòa thạch thất tại một ngọn núi khác. Từ đó hấn không gặp bất kỳ ai, ngay cả lão phu muốn gặp, hấn cũng bế môn tạ khách. Những phần cần thiết thì hấn chỉ định một lão bộc cầm điếu mỗi tháng mang lên một lần. Còn lão phu thì quanh năm suốt tháng bôn tẩu giang hồ, trước khi trở về Lạc Dương mới hay là hấn đã không còn ở trong thạch thất nữa.

Phi Phụng nói:

- Tiểu nữ hiểu rồi! Nhưng không rõ tại sao sau khi lệnh đệ hồi phục võ công thì lại kết hợp và trở thành đồng bọn với Từ Trung Nhạc? Xem ra tình cảnh huynh đệ song sinh của tiên sinh thật chẳng khác gì đôi Kim Hồ và Ngân Hồ.

Nàng nói chẳng khác gì là có hai ẩn ý, thứ nhất là tướng mạo giống nhau, thứ hai là tính cách tương khắc. Đôi Kim Hồ, Ngân Hồ thì tử tử tính ác, muội muội tính hiền, còn hai lão này thì sư huynh tính hiền, sư đệ tính ác. Kim Hồ làm chuyện bại hoại nên có nhiều người tìm Ngân Hồ thanh toán, chuyện của Tiễn Nhất Sơn làm thì hôm nay cũng bị thiên hạ đổ lên đầu Tiễn đại tiên sinh.

Tiền đại tiên sinh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thực ra không phải như vậy, tính tình của sư đệ ta vốn rất lương thiện, sau khi bị tẩu hỏa nhập ma thì tính khí tuy có biến đổi thành cổ quái, nhưng cũng chỉ là cổ quái thôi. Lão phu vẫn tin tưởng rằng hấn sẽ không làm những chuyện đại gian đại ác.

Phi Phụng không nén lòng được nên nói:

- Vậy thì người giết mẫu thân Khương Tuyết Quân là ai? Cô ta và Vệ Thiên Nguyên đều nói là tiên sinh, lẽ nào đó không phải là hành vi của lệnh đệ?

Tiền đại tiên sinh tỏ ra khổ não, nói:

- Chuyện này lão phu nghĩ mãi vẫn không thông, đương nhiên Khương cô nương và Vệ Thiên Nguyên không thể nói bừa, ôi, lão phu chỉ mong rằng hung thủ là người nào đó chứ không phải hấn?

Phi Phụng trầm nghĩ:

- “Thiên hạ tìm đâu ra một người như lão nữa, nếu không phải lão thì là lão ta rồi.”

Tuy nghĩ thế nhưng trông bộ dạng khổ não của Tiễn đại tiên sinh, nàng không nhẫn tâm nói ra điều đó khiến cho lão đau lòng. Nàng chuyển qua chuyện khác:

- Tiễn đại tiên sinh, xin hỏi tiên sinh là tiểu nữ trợ giúp thế nào đây?

Tiền đại tiên sinh thở dài rồi nói:

- Lão phu hy vọng những chuyện bại hoại đó không phải là do hấn làm, nhưng nếu quả thật là hấn thì lão phu cũng không thể vì tình thủ túc mà bỏ qua cho hấn. Biện pháp tốt nhất là đành phải phế võ công của hấn thôi. Tuy nhiên, võ công của lão phu còn kém xa hấn, như vậy muốn phế võ công của hấn đành phải nhờ cô nương vậy. Lão phu hứa là sau khi phế võ công của hấn rồi thì lão phu sẽ đưa hấn về Tiễn gia quản giáo nghiêm ngặt hơn.

Thượng Quan Phi Phụng cười thầm và nghĩ:

- “Còn nói là không niệm tình thủ túc, theo tội sư đệ của lão mà luận thì há chỉ có chuyện tăng cường quảng giáo thôi sao?”

Nghĩ đoạn nàng nói:

- Tiên sinh quá đề cao tiểu nữ rồi, chút bản lĩnh của tiểu nữ thì làm sao có thể phế võ công của lệnh đệ?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Thượng Quan cô nương, lão phu thành tâm thỉnh cầu cô nương đấy, chúng ta không nên khách khí với nhau làm gì. Đúng vậy, luận về võ công thì chưa hấn cô nương có thể thắng sư đệ của lão phu. Nhưng nếu cô nương bất ngờ xuất ảo kiếm thì có thể xuyên thủng được xương vai của hấn. Nếu vẫn không thể thì đã có Vệ Thiên Nguyên trợ thủ, như vậy nhất định sẽ chế phục được hấn.

Phi Phụng không muốn làm khó dễ nên đành nói:

- Được, đến lúc đó chúng ta tùy cơ ứng biến vậy.

Bốn chữ “tùy cơ ứng biến” có thể nói là không giới hạn, muốn hiểu thế nào cũng được. Tiền đại tiên sinh biết thế nhưng lại không tiện nói ra.

Lúc này Tiền nhị tiên sinh Tiễn Nhất Sơn trên Bí Ma Nhai bắt đầu nói những lời công bằng của lão ta. Tuy trong lúc lão nói những lời công bằng không phải ai cũng đồng ý, nhưng vì bọn người này tưởng lão là Tiền đại tiên sinh, mà Tiền đại tiên sinh đích thực là nhân vật đức cao vọng trọng trong võ lâm. Tuy Tiễn Nhất Sơn nói những lời công bằng với thân phận là người trong cuộc, điều này thực là không hợp qui định, song với người đức cao vọng trọng thì việc không hợp qui định cũng có thể được chấp nhận dễ dàng.

Cuối cùng thì những lời nghị luận của quần hùng cũng lắng xuống để nghe Tiễn Nhất Sơn nói những lời công bằng.

Tiên Nhất Sơn hắng giọng rồi chậm rãi nói:

- Vệ Thiên Nguyên chỉ trích Từ Trung Nhạc là bán bằng hữu cầu vinh, nhưng rốt cuộc đó là chuyện gì hấn cũng không nói ra được. Như vậy Từ Trung Nhạc có làm việc như vậy hay không, chúng ta cũng không thể nào biết được. Nhưng chúng ta lại biết rất rõ...

Vệ Thiên Nguyên hừ một tiếng rồi cắt lời nói:

- Được, tại hạ có thể nói cho các vị rõ, Từ Trung Nhạc đã bán rẽ bằng hữu mà người đó chính là phụ thân của tại hạ. Mười ba năm trước, gia phụ Vệ Thừa Cương đã bị hại tại thành Bảo Định. Việc này tuy đối phương thực hiện rất bí mật nhưng không phải là không có người biết.

Từ Trung Nhạc thần nhiên nói:

- Xin thứ lỗi cho tại hạ kiến thức nông cạn, nhưng quả thật cái tên Vệ Thừa Cương là lần đầu tiên tại hạ được nghe.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Người làm chuyện trái với đạo lý nhân tâm nên đương nhiên là không dám nhận rồi.

Tiền Nhất Sơn đáp lời:

- Cái tên Vệ Thừa Cương này lão phu đã từng nghe qua. Nhưng nghe nói hấn và cừu gia đấu với nhau đến lưỡng bại câu thương, việc đó thì có quan hệ gì đến Từ Trung Nhạc?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Không sai, gia phụ bị địch nhân vây kích nhưng vẫn chiến đấu đến lưỡng bại câu thương. Tuy nhiên, những kẻ được gọi là địch nhân kia không phải là nhân vật bình thường trên giang hồ mà chính là lực lượng do Từ Trung Nhạc, kẻ tự xưng là Trung Châu đại hiệp dẫn đến.

Vệ Thiên Nguyên nói ra chân tướng sự việc phụ thân chàng bị sát hại tức là nói ra nguyên nhân tìm Từ Trung Nhạc để báo thù.

Thang Hoài Nghĩa nghe vậy thì ngậm lo lắng thay cho chàng, lão khẽ nói:

- Vệ Thiên Nguyên quá to gan rồi, tại sao lại nói năng không kiêng kỵ như thế?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Kim không nhọn hai đầu, nước cờ này của Vệ Thiên Nguyên tuy rất nguy hiểm nhưng cũng có chỗ rất đặc.

Thượng Quan Phi Phụng liền hỏi:

- Đặc địa ở chỗ nào?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Quần hùng quan chiến tất nhiên là có rất nhiều thủ hạ của Tiêu Chí Dao, nhưng người có lòng hiệp nghĩa cũng không ít. Đại đa số bọn họ đến đây là vì nhận được Anh Hùng Thiếp.

Nói đến đây thì lão dừng lại thở dài một hơi rồi mới nói tiếp:

- Chuyện này cũng không thể trách bọn họ, bọn họ không rõ chân tướng sự việc nhưng tiếp nhận Anh Hùng Thiếp có tên của lão phu và Thang tổng tiêu đầu nên mới dễ dàng bị Từ Trung Nhạc qua mặt.

Thang Hoài Nghĩa là một nhân vật lão luyện giang hồ, vừa nghe là lão hiểu ra ngay, nói:

- Tại hạ hiểu rồi, Vệ Thiên Nguyên nói ra chân tướng sự việc phụ thân hấn bị hại tức là cũng chỉ ra bộ mặt thật của Từ Trung Nhạc trước anh hùng thiên hạ.

Tiền đại tiên sinh khẽ gật đầu, nói:

- Không sai, bán bạn cầu vinh là một hành vi không những người trong võ lâm chính nghĩa công phần mà ngay cả võ lâm hắc đạo cũng xem chẳng ra gì.

Thang Hoài Nghĩa nghĩ ra được nước cờ của Vệ Thiên Nguyên thì đương nhiên Từ Trung Nhạc và Tiễn Nhất Sơn cũng nghĩ ra. Lúc này Tiễn Nhất Sơn lấy thân phận là người công chứng, hỏi:

- Đó chỉ là lời nói một bên của người, xin hỏi có ai có thể làm chứng?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Những người có mặt tại hiện trường đều đã chết cả rồi, duy chỉ có một chứng nhân đó là tại hạ.

Tiến Nhất Sơn cười nhạt một tiếng, thần thái tỏ ra khinh thường những lời nói của đối phương vừa nói.

Thân hữu của Từ Trung Nhạc là chưởng môn Bát Quái Chưởng Vương Điện Anh lên tiếng:

- Vệ Thiên Nguyên, người có thâm thù với Từ Trung Nhạc, nếu những lời người nói không có chứng cứ rõ ràng thì thiên hạ sẽ cho rằng đây là một sự vu cáo đấy.

Tiến Nhất Sơn tiếp lời:

- Từ Trung Nhạc đã nói hắn không biết Vệ Thừa Cương là ai. Lão phu và Từ Trung Nhạc đã có trên hai mươi năm giao tình nên tất cả bằng hữu của hắn ta đều biết. Do vậy ta có thể làm chứng là xưa nay chưa từng nghe Từ Trung Nhạc nói đến cái tên Vệ Thừa Cương bao giờ. Nếu Vệ Thừa Cương xứng đáng là bằng hữu của Từ đại hiệp thì Từ đại hiệp không thể không nhắc đến. Ha ha, bốn chữ bán bạn cầu vinh thật không biết từ đâu mà ra như thế?

Vệ Thiên Nguyên cười nhạt, nói:

- Lão tự nghĩ lại xem, liệu với thân phận hiện tại thì lão có thể làm chứng được không?

Tiến Nhất Sơn nói:

- Được, vậy thì xin hỏi các vị bằng hữu tại đương trường, có ai biết Từ Trung Nhạc có vị bằng hữu là Vệ Thừa Cương không?

Ai cũng biết thế lực của Tiêu Chí Dao rất mạnh, do vậy dù có người biết Vệ Thừa Cương và Từ Trung Nhạc từng quen biết nhau thì cũng không dám xuất đầu lộ diện làm chứng. Bởi lẽ, chỉ cần bị hỏi ngược một câu, làm thế nào biết được mối quan hệ của bọn họ thì há chẳng phải là liên lụy đến thân hay sao?

Tiến Nhất Sơn quét mục quang nhìn ra toàn trường, không thấy ai có phản ứng gì, lão liền chậm rãi tiếp:

- Chuyện mà Vệ Thiên Nguyên nói không ai biết cả nhưng chuyện hắn làm thì lại có rất nhiều người biết.

Lão nói đến đây thì quần hùng đã biết lão muốn nói chuyện gì rồi. Một chút cũng không sai, quả nhiên Tiễn Nhất Sơn muốn nói đến chuyện hôn biến của Từ Trung Nhạc mà thủ phạm duy nhất là Vệ Thiên Nguyên. Lão nói:

- Chuyện này đã sớm gây chấn động võ lâm, bằng hữu tại đây có những vị không những được nghe mà còn được tận mắt mục kiến.

Thân hữu của Từ Trung Nhạc là chủ môn Mai Hoa Quyền - Thanh Long lên tiếng trước:

- Không sai, ngày đó Từ đại hiệp thành thân với Khương Tuyết Quân, bọn tại hạ là khách đến chúc mừng. Tại hạ tận mắt chứng kiến Vệ Thiên Nguyên xông vào hiện trường đòi tử võ với Từ đại hiệp trong cảnh cát nhật lương trời đó. Kết quả là Từ đại hiệp vì thương mà không thể bái đường thành thân được, sau đó... ôi, đây là chuyện riêng tư, tại hạ cũng không tiện nói ra.

Từ Trung Nhạc lớn tiếng nói:

- Dù sao thì mọi người cũng đã biết chuyện này nên tại hạ cũng không sợ nổi nhục của gia môn bị truyền ra ngoài. Ngày đó tại hạ bị Vệ Thiên Nguyên đánh trọng thương, tuy tại hạ và Khương Tuyết Quân chưa hành lễ bái đường nhưng cô ta đã vào Từ gia thì cũng xem như là người của Từ gia rồi. Nhưng vị hảo thê tử của tại hạ chưa có một ngày phục vụ phu quân, tại hạ và cô ta chỉ có hai ngày trên danh nghĩa là phu thê, sang ngày thứ ba thì cô ta trốn đi. Tại hạ không muốn dùng bốn chữ gian phu dâm phụ nhưng kể dù dễ cô ta bỏ đi là ai thì có lẽ rất nhiều người đã thấy rồi. Tối hôm cô ta trốn đi, Vệ Thiên Nguyên lại một lần nữa đột nhập vào Từ gia và hắn cũng từng động thủ với Tiễn đại tiên sinh.

Tiễn Nhất Sơn cười nhạt, nói:

- Chuyện này hiện tại đã rõ, Vệ Thiên Nguyên đã đoạt thê tử của người mà còn vu oan cho người, chuyện này nghe có được không chứ?

Một thân hữu khác của Từ Trung Nhạc là Ấn Tân Ma, tặc gia đệ tử của phái Thiếu Lâm, lên tiếng:

- Tục ngữ nói rất đúng, gian phu dâm phụ, người người đều muốn trừ diệt.

Tiễn Nhất Sơn tiếp lời:

- Tạm thời Ấn tiên sinh không cần phần nộ, chuyện này hãy để bọn tại hạ đối phó với hắn là được rồi.

Từ Trung Nhạc cung thủ xá một vòng rồi nói:

- Hảo ý của chư vị, Từ mỗ xin tâm lãnh. Nhưng Vệ Thiên Nguyên đã chỉ danh Từ mỗ và Tiễn đại tiên sinh khiêu chiến nên không dám phiến các vị ra tay. Tuy nhiên, nếu các vị cảm thấy bất bình trước hành vi vô sỉ của hắn thì bọn Từ mỗ cũng không dám ngăn cản.

Thượng Quan Phi Phụng nghe đến đây thì nghĩ thầm:

- “Võ công của Tiễn Nhất Sơn tuyệt đối không kém Vệ Thiên Nguyên, lại có Từ Trung Nhạc trợ thủ thì cơ hội thủ thắng của Vệ Thiên Nguyên xem ra rất thấp. Bây giờ Từ Trung Nhạc lại kích chúng khiêu quân thì dù Vệ Thiên Nguyên có thắng được hai nhân vật kia, song cũng khó thoát khỏi loạn đao của chúng nhân. Ôi, chúng nhân đã nộ thì rất khó phạm, nếu Vệ Thiên Nguyên không xoay chuyển được cục diện này thì dù ta trương chiêu bài của gia phụ cũng không thể trấn áp được.”

Nàng nghĩ đến đây thì đã nghe Tiễn Nhất Sơn nói:

- Vệ Thiên Nguyên, người có thể khiêu chiến với bọn ta nhưng trên đạo lý không có chỗ cho người đứng nên bọn ta tuyệt không để cho người nói năng bừa bãi.

Vệ Thiên Nguyên lạnh lùng hỏi:

- Lão nói đủ chưa?

Tiền Nhất Sơn hừ một tiếng rồi quát lớn:

- Vệ Thiên Nguyên, người còn muốn nói gì chẳng?

Đột nhiên từ trong đám đông có một nữ nhân bước ra, nàng mặc xiêm y màu xanh, niên kỷ chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu bước đi tha thướt uyển chuyển. Nàng bước đến trước Tiền Nhất Sơn rồi lạnh lùng nói:

- Ta có chuyện muốn nói!

Từ Trung Nhạc bất giác biến sắc. Tiền Nhất Sơn biết là có kỳ quặc nên cố trấn định tinh thần, lão quát hỏi:

- Người là ai?

Tuy hỏi thế nhưng qua phản ứng của Từ Trung Nhạc thì lão đã đoán ra nữ nhân này là ai rồi. Quả nhiên không ngoài sở đoán, nữ nhân chậm rãi gỡ khăn lụa che mặt ra và nói với giọng lạnh lùng:

- Ta chính là Khương Tuyết Quân, chuyện này liên quan đến ta nên ta phải nói.

Vừa rồi có kẻ mắng nàng và Vệ Thiên Nguyên là gian phu dâm phụ nhưng không ngờ nàng lại to gan xuất hiện một cách đột nhiên như thế. Lúc này, trên dưới Bí Ma Nhai đều có người nhưng không khí vô cùng tĩnh lặng, tĩnh lặng đến độ có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Mọi người không hện mà cùng nghĩ đến câu thành ngữ: “Diễm như đào lý, lạnh như băng sương!”. Trước mắt quần hùng thì Khương Tuyết Quân nào có vẻ gì là dâm phụ đâu? Nàng ngẩng đầu nhìn Từ Trung Nhạc bằng ánh mắt cực kỳ lạnh lùng khiến lão ta không dám nhìn lại mà phải cúi đầu. Lúc này Khương Tuyết Quân mới chậm rãi lướt nhìn qua Vệ Thiên Nguyên và quần hùng tại đương trường. Trăng đã lên giữa đỉnh trời, ánh sáng bàng bạc tỏa chiếu khắp muôn nơi. Tuy hiện trường có rất nhiều ánh đuốc nhưng rốt cuộc vẫn không thể biến đêm thành ngày, vì vậy ánh mắt của nàng càng khiến cho mọi người cảm thấy vẻ đẹp lạnh lùng ẩn chứa bên trong. Những kẻ bị nhiếp hồn bởi ánh mắt lạnh lùng của nàng thì tuyệt nhiên không dám có ý niệm dâm dăng thấp hèn, ai nấy đều nghĩ: “Khương Tuyết Quân há chỉ là đệ nhất mỹ nhân của Lạc Dương thôi sao? Nếu nói một trang mỹ nhân thế này là dâm phụ thì dù có bị đánh chết ta cũng không dám tin!”

Đương trường vốn có người muốn nguyên rửa Khương Tuyết Quân nhưng lúc này trước vẻ đẹp lạnh lùng cao quý của nàng thì không một ai dám thở mạnh hơi chứ đừng nói là lên tiếng.

Sau một hồi im lặng thì Tiền Nhất Sơn lên tiếng:

- Khương Tuyết Quân, người vốn là một hảo nữ tử, việc bội phu trốn đi có lẽ không phải là bản ý của người. Người không cần phải lo sợ, có việc gì cứ nói thẳng ra đi!

Ý tứ câu này rất rõ ràng. Tiễn Nhất Sơn muốn Khương Tuyết Quân đổ hết trách nhiệm lên đầu Vệ Thiên Nguyên.

Khương Tuyết Quân vẫn bằng giọng lạnh lùng, nói:

- Ta không có phu quân nào cả, ta cũng không cần lão giải thoát tội danh.

Tiến Nhất Sơn nói:

- Người không có phu quân? Thế Từ Trung Nhạc là gì của người?

Khương Tuyết Quân nói:

- Hắn là cừu nhân của ta.

Tiến Nhất Sơn phá lên cười một tràng rồi nói:

- Khương Tuyết Quân, ta cho người một cơ hội hối cải mà người không nhận thì thôi vậy.

Nhưng người không thể nói năng loạn xạ đấy nhé.

Khương Tuyết Quân cười nhạt nói:

- Đa tạ thịnh tình của lão, làm thế nào lão biết ta nói năng loạn xạ?

Tiến Nhất Sơn nói:

- Được, vậy thì người hãy nói ra sự thật đi! Hừ, người là thê tử chính thức của Từ Trung Nhạc, đã từng ngồi kiệu hoa của Từ gia, sự thực này có lẽ ai ai cũng biết cả!

Khương Tuyết Quân nói:

- Tốt lắm, vậy thì trước tiên hãy nói đúng sự thực mà ai ai cũng biết. Khi Từ Trung Nhạc đưa kiệu hoa đến đón ta thì phụ thân của ta vừa khư thế chưa đầy hai tháng, mẫu thân của ta đưa quan tài hồi hương và vẫn chưa quay lại Lạc Dương...

Nói đến đây thì nàng ngừng lại một lát rồi bỗng nhiên cao giọng hỏi Tiễn Nhất Sơn:

- Thê tử chính thức là chỉ việc cưới hỏi có sự đồng ý của phụ mẫu, trường hợp này mà cũng gọi như thế được sao?

Chiếu theo lễ giáo thì thê tử chính thức phải được giải thích như thế. Do đó Tiễn Nhất Sơn đành nói gượng:

- Thế thì sao nào?

Khương Tuyết Quân chưa kịp trả lời thì Từ Trung Nhạc đã cướp lời, nói:

- Chuyện kết thân là do thúc thúc Khương Chí Hy của nàng đồng ý, phụ mẫu của nàng không có mặt mà Khương Chí Hy là người thân của nàng, lẽ đương nhiên là lão ta có thể đứng ra chủ trương.

Kỳ thực Từ Trung Nhạc có thể bịa chuyện ra nói là sinh tiền phụ thân của Khương Tuyết Quân đã hứa hôn để đưa nàng vào thế tử vô đối chứng. Nhưng hiện tại lại nói như vậy, rõ ràng lão đã thừa hiểu việc hôn sự không có lệnh của phụ mẫu rồi. Sở dĩ lão không dám nói dối là vì có nhiều cố kỵ. Đặc biệt là khi phụ thân Khương Tuyết Quân còn tại thế thì lão đã có đặt vấn đề kết thân nhưng bị phụ thân Khương Tuyết Quân cự tuyệt. Chuyện này có người tại trường chứng kiến. Tuy lúc này không có mặt người đó nhưng Từ Trung Nhạc lại lo sợ những lời nói dối trước sau gì sẽ bị vạch mặt, điều đó sẽ làm tổn hại thân phận

đại hiệp của lão, trong lúc nhất thời lão cho rằng Khương Tuyết Quân chưa biết chuyện phụ thân của nàng cự tuyệt việc cầu hôn nên cảm thấy vận may vẫn còn.

Thế nhưng Khương Tuyết Quân chụp ngay cây nói của lão mà hỏi vặn lại:

- Nói vậy thì việc phụ mẫu chi mệnh đều do thúc thúc của ta kiêm nhiệm luôn à?

Từ Trung Nhạc nói:

- Đúng vậy, nàng đã thừa nhận lão ta là thúc thúc thì đương nhiên lão có quyền chủ trương cho nàng.

Tiền Nhất Sơn chen vào:

- Khương Tuyết Quân, người là người biết võ công, chuyện hôn sự này nếu người không đồng ý thì thúc thúc của người cũng không thể ép người lên kiệu hoa phải không?

Khương Tuyết Quân lạnh lùng nói:

- Từ Trung Nhạc hiệu xưng là Trung Châu đại hiệp nên không ít người bị lão ta qua mặt, huống hồ ta chỉ là một nữ tử còn trẻ với kiến văn nông cạn? Con người thực của lão ta như thế nào, về sau ta mới biết được.

Tiền Nhất Sơn trầm giọng nói:

- Khương Tuyết Quân, người chớ nói xấu người khác, điều chúng ta cần chỉ là sự thực mà thôi.

Bỗng nhiên nghe một giọng âm dương quái khí nói:

- Chẳng phải cô ta đã nói rồi sao, phụ thân của cô ta chết chưa đầy hai tháng mà Từ Trung Nhạc đã ép cô ta thành hôn rồi. Chỉ có hai tháng, các vị thử nghĩ xem, bản thân chuyện này chẳng phải đã có chỗ khiến cho người ta phải hoài nghi sao?

Thanh âm phiêu hốt nên không một ai biết từ đâu truyền lại và càng không biết là do ai nói, theo cổ lễ thì phụ mẫu chi tang phải thủ hiếu ba năm. Người trên giang hồ tuy có thể không câu nệ cổ lễ nhưng phụ thân chết chưa được hai tháng mà tiến hành hôn sự thì quả thực là chuyện bất hợp tình lý.

Tiền Nhất Sơn quét mục quang nhìn ra đường trường rồi lớn tiếng nói:

- Vị bằng hữu nào vừa lên tiếng, xin mời bước ra ngoài này!

Giọng cổ quái lại nói:

- Người chỉ nên hỏi điều ta nói có phải là sự thật hay không thôi, người không cần quan tâm ta là ai.

Lúc này quần hùng lại thêm một phen để thăm thì bàn luận với nhau. Từ Trung Nhạc thấy tình hình như vậy thì đành nói:

- Ai nói là ta ép cô ta, chẳng phải là ta cũng đã nói rồi sao, chuyện hôn sự này là do thúc thúc của cô ta chủ trương. Bọn ta vì thấy cô ta cô đơn nên sư phụ mới đồng ý tổ chức hôn sự sớm đấy thôi.

Câu trả lời của Từ Trung Nhạc chủ yếu là giải thích chữ ép nhưng đối với việc tại sao lại tổ chức hôn sự vội vàng như vậy thì ngay cả người đứng về phía lão ta cũng cảm thấy lý do của lão ta vẫn chưa đủ.

Giọng cổ quái lại nói tiếp:

- Phụ thân của cô ta khử thể thì còn mấu thân, tại sao người không chờ mấu thân của cô ta quay trở lại làm chủ hôn?

Từ Trung Nhạc không thể nào trả lời được vấn đề này, lão quá ngượng nên phát nộ mà quát lớn:

- Đây là chuyện của ta và Khương gia, người chớ có xen vào.

Khương Tuyết Quân lạnh lùng nói:

- Từ Trung Nhạc, nói đến sự thật thì hình như người luôn tránh né, còn thúc thúc của ta thì ăn cơm của người nên đương nhiên là phải làm theo ý người rồi.

Giọng nói cổ quái lại cất lên:

- Sự tình xem ra đã rõ rồi, ta nói chữ “ép” quả nhiên không sai chút nào, nếu không trực tiếp thì cũng là gián tiếp “ép” Khương cô nương đấy thôi.

Tiền Nhất Sơn quát lớn:

- Hiện tại chỉ mỗi Khương Tuyết Quân và Từ Trung Nhạc đối chất, người ngoài nếu muốn chõ mồm vào thì hãy chờ bọn họ nói ra sự thực đã.

Khương Tuyết Quân chậm rãi nói:

- Ta đến đây là muốn nói rõ toàn bộ sự thực, xin cho ta được bắt đầu nói từ cái chết của gia phụ.

Từ Trung Nhạc biến sắc, lão lớn tiếng nói:

- Khương Tuyết Quân, nàng chớ đem chuyện này quàng qua chuyện kia đấy nhé!

Giọng nói cổ quái tiếp tục xen vào:

- Cô ta vẫn chưa nói nguyên nhân cái chết của phụ thân cô ta thì tại sao người biết cô ta đem chuyện này quàng qua chuyện kia?

Tiền Nhất Sơn nộ khí thét lên:

- Người ngoài không được xen vào!

Giọng cổ quái cười nhạt rồi nói:

- Xem ra người làm chứng như người không được công bằng rồi. Nếu Từ Trung Nhạc không cắt ngang thì ta cũng không thể xen vào.

Tiền Nhất Sơn thầm chửi Từ Trung Nhạc ngu xuẩn nên đành lấy thái độ người làm chứng mà nói:

- Từ đại hiệp, người bắt tất phải sợ cô ta vu oan, có ta chủ trương công đạo ở đây rồi, cứ để cô ta nói đi!

Lúc này Từ Trung Nhạc mới phát hiện là mình đã lỡ lời, nghĩ thầm:

- “Không sai, nếu ta ngăn không cho cô ta nói thì chẳng phải là chứng minh ta có tâm bệnh sao? Chi bằng cứ để cho cô ta nói, sau đó ta phủ nhận tất cả là được.”

Chủ ý đã định, lão lớn tiếng nói ngay:

- Được dù sao thì thật không thể biến thành giả và giả cũng không thể biến thành thật được, chân giả tất phải có sự phân định rõ ràng. Nàng muốn nói gì thì cứ việc nói ra đi!

Khương Tuyết Quân chậm rãi nói:

- Tại Lạc Dương, gia phụ lấy tên là Khương Viễn Đường. Bằng hữu trên giang hồ sợ rằng không mấy người biết điều này. Nhưng gia phụ còn có một danh tự khác, có thể nhiều người biết hơn, đó là bản danh của gia phụ Khương Chí Kỳ.

Nàng vừa nói ra tên thật của phụ thân thì quả nhiên không ít người biết, do vậy nhất thời có nhiều lời bình nghị vang lên.

- Khương Chí Kỳ, chẳng phải người này và Dương Châu Sở Kinh Tùng xưng là nam bắc lưỡng đại danh gia đó sao? Hai mươi năm trước người này là nhân vật khá nổi danh trên giang hồ! Sau đó không biết tại sao lại im hơi lặng tiếng, thì ra là thay tên đến ẩn cư ở Lạc Dương.

- Nghe nói Khương Chí Kỳ và Vệ Thừa Cương là hảo bằng hữu, không lẽ chuyện mai danh ẩn tích của lão ta có liên quan đến Vệ Thừa Cương?

Khương Tuyết Quân nghe mấy lời bình nghị này thì liền nói:

- Không sai, gia phụ và Vệ Thừa Cương là anh em kết nghĩa, mười năm trước sở dĩ gia phụ bỏ Bảo Định đến Lạc Dương là vì sợ những người đã hại Vệ Thừa Cương bởi lẽ gia phụ biết rõ nội tình nên sợ đối phương hạ độc thủ.

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

- Sau khi gia phụ đến Lạc Dương thì người xuất hiện với thân phận là một võ sư tam lưu bình thường và mở một võ quán nho nhỏ. Không ngờ mọi chuyện không qua được đôi mắt tinh quái của Trung Châu đại hiệp Từ Trung Nhạc. Thoạt tiên, khi Từ Trung Nhạc thu dụng thúc thúc Khương Chí Hy của ta thì gia phụ vẫn không hay biết gì, về sau người mới hay là Từ Trung Nhạc đã sớm biết được thân phận của gia phụ. Có một hôm Từ Trung Nhạc mời gia phụ đối tửu và tối hôm đó, gia phụ đột nhiên không bệnh mà thân vong!

Sắc diện của Từ Trung Nhạc lúc này bỗng xanh xám, lão quát lớn:

- Khương Tuyết Quân, nàng nói như thế là có ý gì? Lẽ nào nàng hoài nghi phụ thân của nàng chết là do bị đầu độc?

Khương Tuyết Quân cười nhạt, nói:

- Từ Trung Nhạc, ta chưa nói đến người thì người sợ cái gì chứ?

Từ Trung Nhạc vừa lắc đầu vừa nói:

- Ta không làm chuyện trái với lương tâm thì sợ gì những lời nói xằng bậy của nàng chứ.

Khương Tuyết Quân vẫn bằng giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Người không sợ thì đừng có xen ngang. Còn những lời ta nói có xằng bậy hay không thì đợi lát nữa sẽ có công luận phán xét!

Từ Trung Nhạc cũng sợ mọi người nghi lão là có tật giật mình, nên đành bế khẩu im hơi.

Khương Tuyết Quân nói tiếp:

- Không sai, đích thực gia mẫu có sự nghi ngờ như vậy. Lúc gia phụ lâm chung thì ta không có bên cạnh nhưng mấy câu nói cuối cùng của gia phụ thì ta đã nghe gia mẫu nói lại. Gia phụ bảo rằng: “Tạm thời không nên cho Tuyết nhi biết, ta sợ Tuyết nhi lỗ mãng nôn

nóng báo thù mà trở thành người bị hại. Chúng ta đang ở trong tầm tay của đối phương, thế lực của bọn chuyện ở Lạc Dương quá lớn nên tốt nhất là nhanh chóng tìm cách rời khỏi Lạc Dương. Chuyện báo thù về sau hãy tính.”

Thần sắc của Từ Trung Nhạc càng lúc càng khó coi, lão máy môi muốn nói nhưng lại thôi.

Khương Tuyết Quân nói tiếp:

- Nếu gia phụ không bị hạ độc thủ thì làm sao lại nói đến hai chữ báo thù? Còn kẻ mà gia phụ gọi là đối phương thì có lẽ mọi người ở đây đã rõ là ai rồi.

Phụ thân của Khương Tuyết Quân tuy không nói ra danh tự của người đó nhưng lão đã nói câu “thế lực của bọn chúng tại Lạc Dương quá lớn”! Người này ngoài Từ Trung Nhạc ra thì còn có thể là ai nữa?

Tiền Nhất Sơn vội vàng lên tiếng:

- Những lời lệnh tôn nói không có người thứ ba nghe được, lệnh đường thì đã khứ thế, như vậy làm sao đưa ra làm chứng cứ?

Khương Tuyết Quân thản nhiên nói:

- Tiền đại tiên sinh, ta vẫn chưa nói hết mà. Lão muốn chứng cứ thì xin nghe tiếp cũng chưa muộn.

Tiền Nhất Sơn cũng đành bế khẩu. Tuy nhiên lão trầm nghĩ:

- “Cũng may cô ta chưa biết là ta mạo xưng Tiền đại tiên sinh, thân phận của Tiền đại tiên sinh trong võ lâm là đức cao vọng trọng nên người khác không thể nào hoài nghi được. Nếu cuối cùng vẫn không biện hộ cho Từ Trung Nhạc được thì không chừng ta cũng đành hy sinh thanh danh sư huynh ta thôi.”

Khương Tuyết Quân nói tiếp:

- Gia mẫu tuân theo lời chỉ bảo của gia phụ nên đưa di hài gia phụ hồi hương để thoát khỏi miệng hổ. Khi đó ta muốn đi cùng gia mẫu nhưng gia mẫu bảo ta ở lại. Và sau ta mới biết đó là điều kiện trao đổi với Từ Trung Nhạc, hán đã thông qua thúc thúc của ta để uy hiếp gia mẫu buộc phải lưu ta lại.

Nàng quét mục quang nhìn ra toàn diện trường rồi nói tiếp:

- Còn một chuyện nữa về sau ta mới biết, đó là khi gia mẫu gần đi thì người có dặn dò thúc thúc ta rằng cần phải đợi người quay trở lại rồi mới nói đến chuyện hôn sự của ta. Không ngờ gia mẫu chưa quay lại thì thúc thúc vô lương tâm của ta đã hù dọa và lừa dối ép gả ta cho cừu nhân.

Tiền Nhất Sơn liền cắt lời, nói:

- Khương cô nương, chuyện đã đến nước này thì việc hôn nhân của người có phải là tự nguyện hay không chỉ là vấn đề thứ yếu mà thôi. Ta nghĩ trước tiên hãy làm rõ một chuyện, người luôn miệng nói Từ Trung Nhạc là cừu nhân của người, vậy đó là sự hoài nghi hay là đã khẳng định?

Khương Tuyết Quân nói chắc:

- Không sai, phụ thân của ta là do chính Từ Trung Nhạc hại chết!

Tiền Nhất Sơn nói:

- Vừa rồi người đã nói ra tên thật của lệnh tôn. Tuy lúc lệnh tôn sinh tiền ta không có cơ hội tương ngộ theo ta biết thì lệnh tôn - Khương Chí Kỳ cùng nổi danh với Trung Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng. Võ công của Từ Trung Nhạc tuy không tồi nhưng sợ rằng vẫn không thể thắng được lệnh tôn. Như vậy có thể nói Từ Trung Nhạc không thể dùng võ công để ám hại lệnh tôn rồi. Điểm này người có đồng ý không?

Khương Tuyết Quân nói:

- Không sai, bằng vào võ công thì đương nhiên Từ Trung Nhạc không thể hại được gia phụ.

Tiền Nhất Sơn nói tiếp:

- Như vậy chỉ có một thủ pháp duy nhất là hạ độc. Nhưng nếu trúng độc mà vong mạng thì thi thể tất phải có dị trạng và tuyệt nhiên không thể qua mắt người khác. Khi lệnh tôn nhập quan, cô nương có mặt tại hiện trường không?

Khương Tuyết Quân gật đầu thay cho câu trả lời.

Tiền Nhất Sơn nói:

- Vậy thì người hãy nói sự thực cho ta biết, người có thấy trên người lệnh tôn có hiện tượng bị trúng độc hay không?

Lão cho rằng mình đã nắm được yếu điểm của Khương Tuyết Quân, bởi vì vừa rồi nàng nói phụ thân của nàng vì sợ nàng làm lớn chuyện nên khi lâm chung có dặn mẫu thân nàng không cho nàng biết. Vả lại, nếu nàng đã tận mắt trông thấy thì làm sao lại đồng ý chịu gả cho Từ gia?

Tuy nhiên sự trả lời của Khương Tuyết Quân hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nàng nói:

- Ta không tận mắt trông thấy, nhưng có người trông thấy. Không nói giấu các vị làm gì, thực ra gia mẫu đưa quan tài hồi hương là muốn nhờ người đó chứng nghiệm chân tướng.

Tiền Nhất Sơn ngẫm kinh hãi, lão hỏi:

- Người đó là ai, có chứng nghiệm được không?

Lúc này bỗng nhiên có một người vượt qua quần hùng bước ra và lớn tiếng nói sang sảng:

- Người đó là tại hạ. Tiền đại tiên sinh, chúng ta đã quen biết nhiều năm, thiết nghĩ các hạ không cho rằng tại hạ không đủ tư cách phát ngôn chứ ạ?

Không những Tiền Nhất Sơn nhận ra người này mà quá nửa quần hùng hiện tại trường cũng nhận biết lão ta, đó là Thiên hạ đệ nhất thần y Diệp Ẩn Nông.

Tiền Nhất Sơn không dám nói Diệp Ẩn Nông không có đủ tư cách phát ngôn nên lão đành khẽ gật đầu.

Diệp Ẩn Nông hắng giọng rồi nói tiếp:

- Được, vậy thì tại hạ có thể trả lời vấn đề thứ hai của các hạ rồi. Chứng tướng đã được chứng nghiệm, Khương Chí Kỳ đích thực là bị trúng độc mà chết!

Thật là:

*“Thỉnh đắc thân y lai tác chứng
Yếu giảo cô nữ tuyết trầm oan.”*

Tạm dịch:

*Mời được thân y đến làm chứng
Giúp cho thiếu nữ rửa trầm oan.”*

-- o O o --